

Het hof van beroep te Gent stelt dat de bevoegdheid van de voorzitter van de rechtbank van koophandel op basis van artikel 642, 2de lid *juncto* artikel 637 W.Venn. een toegewezen en uitsluitende bevoegdheid betreft. Omwille van het uitzonderingskarakter op de algemene bevoegdheidsbeginselen moet het beperkend worden uitgelegd. In geval de gedwongen overname wordt bevolen, moet duidelijk zijn om welke aandelen en hoeveel aandelen het gaat. Een eventuele betwisting en vordering omtrent de eigendom van de betrokken aandelen is volgens het hof dan ook samenhangend met de vordering tot gedwongen overname. Om die reden is volgens het hof van beroep de voorzitter die zitting houdt op grond van de artikelen 642 en 637 W.Venn. ook bevoegd om de betwisting met betrekking tot de eigendom van de aandelen te beslechten.

Het hof van beroep bevestigt ook dat er gegronde redenen in de zin van artikel 642 W.Venn. aanwezig zijn omwille van de ernstige verstoring van de verstandhouding tussen de aandeelhouders. Het hof van beroep wijst erop dat de aandeelhouder die om de gedwongen overname verzocht reeds geruime tijd geen toegang meer kreeg tot het bedrijf, alhoewel hij op dat ogenblik nog bestuurder was. Bovendien was de betrokken aandeelhouder op een gegeven moment in onderhandeling met de overige aandeelhouders over een overname van zijn aandelen, waarbij er enkel nog over de waarde van zijn aandelen werd gepraat. Alleen al het feit dat hierop nadien door de overige aandeelhouders werd teruggekomen, vormt volgens het hof van beroep een gegronde reden.

Rechtbank van eerste aanleg Brussel 23 maart 2012

Zaken: A/10/8.158 en A/11/522

VENNOOTSCHAPPEN

Naamloze Vennootschap – Algemene vergadering van obligatiehouders

SOCIÉTÉS

Société anonyme – Assemblée générale des obligataires

Enkele investeringsfondsen hadden na de ontmanteling van de vroegere Fortis-groep (thans Ageas) financiële instrumenten gekocht die voor het uitbreken van de financiële crisis door verschillende vennootschappen van de vroegere Fortis-groep waren uitgegeven om de aankoop van ABN Amro mee te financieren. De uitgiftevoorwaarden van de financiële instrumenten werden geregeld door een trustakte (beheerst door Engels recht), waarin echter werd bepaald dat de Belgische regels inzake de algemene vergadering van obligatiehouders van toepassing zijn op de betrokken financiële instrumenten. De investeringsfondsen, die bijna 50% van de financiële instrumenten bezaten, hadden van deze bepaling gebruik gemaakt om overeenkomstig artikel 568 W.Venn. een algemene vergadering van obliga-

tiehouders bijeen te roepen met als doel de aflossingsdatum van de financiële instrumenten met 20 jaar te verlengen. Zonder zulke verlenging zouden de financiële instrumenten worden omgezet in Ageas-aandelen, tegen een nadelige ruilverhouding, overeenkomstig de uitgiftevoorwaarden.

In kort geding had Ageas reeds bekomen dat de gevolgen van de beslissing van de algemene vergadering van obligatiehouders om de aflossingsdatum van de financiële instrumenten te verlengen werden opgeschort (Voorz. Kh. Brussel 8 november 2010, *TBH* 2011, afl. 3, p. 259). Kort na de algemene vergadering van obligatiehouders werden de financiële instrumenten omgezet in Ageas-aandelen.

Op 23 maart 2012 sprak de rechter ten gronde zich uit over de zaak. De beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel ligt in de lijn van de beslissing van de rechter in kort geding. De rechtbank oordeelt dat de obligatiehouders de voorwaarden van de obligaties niet eenzijdig kunnen wijzigen zonder het akkoord van de vennootschap die de obligaties heeft uitgegeven. Volgens de rechtbank werd de algemene vergadering van obligatiehouders niet in het Belgisch recht ingevoerd in het belang van de obligatiehouders, maar veeleer om aan de uitgevende vennootschappen de mogelijkheid te bieden om een enkele gesprekspersoon te hebben ten aanzien van de obligatiehouders. Het feit dat de algemene vergadering van obligatiehouders onder titel IV 'Organen' werd opgenomen in het W.Venn. laat niet toe om te besluiten dat de wetgever de bedoeling had om deze algemene vergadering de bevoegdheid toe te kennen om naast het geheel van de obligatiehouders ook de uitgevende vennootschap te binden.

4. VERVOER/TRANSPORT

*Frank Stevens*⁶

Wetgeving/Législation

Wet van 30 januari 2012 tot regeling van aangelegenheden als bedoeld door artikel 78 van de Grondwet inzake verzekering van scheepseigenaren tegen maritieme vorderingen, BS 2 maart 2012

Wet van 30 januari 2012 tot regeling van aangelegenheden als bedoeld door artikel 77 van de Grondwet inzake verzekering van scheepseigenaren tegen maritieme vorderingen, BS 2 maart 2012

VERVOER

Vervoer over zee – Verzekering van scheepseigenaren

⁶ Advocaat te Antwerpen.

TRANSPORT

Transport maritime – Assurance des propriétaires de navires

De eerste wet (o.g.v. art. 78 Gw.) is de gedeeltelijke omzetting van richtlijn 2009/20/EG betreffende de verplichte verzekering van scheepseigenaars tegen maritieme vorderingen. Alle schepen die de vlag voeren van een EU-lidstaat, en alle andere schepen die een haven in een EU-lidstaat aandoen, moeten verplicht verzekerd zijn voor de maritieme vorderingen zoals omschreven in het LLMC-verdrag, met minimaal een dekking ten belope van de bedragen waartoe de scheepseigenaar zijn aansprakelijkheid kan beperken onder dit verdrag zoals gewijzigd door het protocol van 1996. De schepen die onder het toepassingsgebied van de richtlijn en de wet vallen moeten een certificaat aan boord hebben waaruit de verzekeringsdekking blijkt.

De aanwezigheid aan boord en de geldigheid van dit certificaat wordt gecontroleerd door de inspecteurs belast met havenstaatcontrole (Port State Control). Naast de reeds bestaande mogelijkheid in het kader van havenstaatcontrole om een schip dat niet over de vereiste certificaten beschikt aan te houden, wordt nu ook de mogelijkheid ingevoerd om tegen een schip dat niet over een verzekeringscertificaat beschikt een *verwijderingsbevel* uit te vaardigen. Dergelijk bevel heeft tot gevolg dat het schip de toegang wordt geweigerd tot alle EU-havens, zolang geen bewijs van verzekering wordt voorgebracht. De Belgische PSC-inspecteurs hebben ook de mogelijkheid om op *ad hoc* basis de toegang van een niet verzekerd schip (waartegen (nog) geen verwijderingsbevel is uitgevaardigd) tot een Belgische haven te weigeren. Ten slotte wordt het ontbreken van een verzekeringscertificaat of het overtreden van een verwijderingsbevel bestraft met een geldboete.

Indien de scheepseigenaar meent dat ten onrechte een verwijderingsbevel werd uitgevaardigd, kan hij daartegen beroep instellen bij de Onderzoeksraad voor de scheepvaart.

De tweede wet (o.g.v. art. 77 Gw.) maakt de Onderzoeksraad bevoegd om van dergelijke beroepen kennis te nemen.

Rechtspraak/Jurisprudence

Antwerpen (4de k.) 16 januari 2012

Zaken: AR 2005/AR/2288 en 2005/AR/2495

VERVOER

Vervoer over zee – Aansprakelijkheid van de zeevervoerder – Averijvordering – Andere schade dan eigenlijke goederenschade

TRANSPORT

Transport maritime – Responsabilité du transporteur maritime – Action en matière d'avaries – Dommage autre que le dommage aux biens

In geval van transportschade waarvoor de zeevervoerder o.g.v. artikel 91 zeewet aansprakelijk is, kan de eiser niet enkel schadevergoeding vragen voor de verloren of beschadigde goederen zelf, maar ook voor bijkomende kosten die in rechtstreeks verband staan met het verlies of de beschadiging van de vervoerde goederen. In deze zaak ging het onder meer over de kosten van de interventie door de gespecialiseerde bedrijfsbrandweer van BASF, de kosten van het gebruik van een vlotkraan voor het lossen van de beschadigde goederen, de liggelden en overliggelden van de lichters waarin de beschadigde goederen tijdelijk werden opgeslagen, de kosten van vernietiging van een deel van de beschadigde goederen en de kosten van reiniging van de ruimen van het zeeschip.

Het hof oordeelde verder dat de ladingbelanghebbenden binnen een redelijke termijn dienen te beslissen wat er verder met de beschadigde goederen dient te gebeuren. Doen zij er onredelijk lang over om tot een beslissing te komen, dan komen zij tekort aan hun schadebeperkingsplicht en kan de vordering met betrekking tot de opslagkosten van de beschadigde goederen slechts gedeeltelijk ingewilligd worden.

Kh. Antwerpen (1ste k.) 6 maart 2012

Zaak: AR A/11/2055

SCHIP EN SCHEEPVAART

Binnenvaart – Bunkers betaald door afzender – Afzender aansprakelijk voor slechte kwaliteit bunkers

NAVIRE ET NAVIGATION

Navigation intérieure – Bunkers payés par l'expéditeur – Expéditeur responsable pour la mauvaise qualité des bunkers

Indien de overeenkomst tussen de afzender en de eigenaar van een binnenvaartuig expliciet voorziet of *de facto* inhoudt dat de bunkers door de afzender betaald worden, en het ook de afzender is die in eigen naam de bunkers aankoopt bij een bunkerleverancier (met rechtstreekse levering aan boord van het binnenvaartuig), is de afzender t.o.v. de scheepseigenaar aansprakelijk voor de kwaliteit van de geleverde bunkers.

Kh. Antwerpen (12de k.) 18 januari 2012

Zaak: AR A/09/09987

VERVOER OVER ZEE

Cognossement – Rechtsmacht – Plaats van uitvoering van de verbintenis – Aansprakelijkheid van de scheeps-eigenaar – Artikel 46 zeewet – Politiewet